

LBRIS

We know
books

Coordonator Leda Edge:

SHAUKI AL-GAREEB

LAUREN MUÑOZ

O CRIMĂ
NEAȘTEPTATĂ

Traducere din limba engleză de
CARMEN ION

LEDA EDGE

PROLOG

CUȚITUL ARDE RECE CA GHEAȚA ÎN MÂNA-MITREMURÂNDĂ. Încui ușa camerei lui Blaine cu un clic ușor pentru ca nimeni să nu poată intra după mine. Toți ceilalți sunt ocupați, se pregătesc pentru ora de cocktailuri, însă ar fi o dovadă de nesăbuiță din partea mea să-mi asum riscuri după ce am ajuns așa de departe!

Țevile dușului antic șuieră și trosnesc la fel de zgomotos ca boilerul ruginit din subsolul de la Marian Academy. Chiar și așa, îmi țin respirația și înaintez încet spre baie. Mă ascund în spatele ușii crăpate și arunc o privire prin deschizătură. Blaine stă în picioare în cada de un galben canar, mascat doar de perdeaua de duș, cu capul și pieptul abia vizibile prin aburul care îl învăluie. Costumul de baie vintage din lână pe care l-a purtat la plajă stă aruncat grămadă pe podeaua mozaică.

Toate camerele de baie de la Ashwood Manor au fost renovate cu meticulozitate, iar cea a lui Blaine este împodobită cu oglinzi Art Déco aurite.

Mă uit la cuțitul aurit pe care îl țin în mână.

Aceeși nuanță!

Dacă aș fi genul de persoană care crede în semne, aș putea zice că universul aprobă crima pe care sunt pe cale să o comit.

Totuși, nu-s. Dacă aș fi, i-aș fi dezvăluit lui Cassidy secretul care mă macină cu săptămâni în urmă, în speranța ca universul să-mi răsplătească fapta bună. Sunt mai degrabă genul de fată care te avertizează să nu-ți bați joc de viitorul ei dacă nu vrei să ai de-a face cu cuțitul din mâna sa. Sau cel puțin așa aș vrea să fiu. Totuși, mâinile tremurânde mă contrazic.

Blaine își ține ochii închiși și capul ridicat, lăsând apa să se reverse peste el cu răpăitul delicat și liniștit specific caselor vechi, care contrastează cu bubuitul țevilor din pereți. E un sunet mângâietor ca o ploaie de primăvară, și, preț de o clipă, mă las purtată în trecut, în ziua de dinaintea balului de absolvire, când Blaine dansase în curtea blocului în care locuiesc în timpul unei furtuni, iar eu și familia mea îl urmăriserăm râzând de pe trotuar.

Atunci părase tânăr și vulnerabil, și așa arată și acum, când stă gol și lipsit de apărare în duș. Așteptam de mult acest moment! Zile în șir am întors detaliile pe toate părțile. Însă când Blaine își trece degetele prin părul arămiu, îndepărtând ușor de pe frunte un șuvoi de apă pe care îl lasă să-i alunece pe spatule pistruiat, o senzație arzătoare de vină îmi cuprinde brațele și aproape că mă face să scap cuțitul din mână.

Blaine nu merită asta – nu întru totul. Dar nici eu. În concluzie, nu pot sta deoparte, lăsându-l să îmi distrugă viața.

Strâng cuțitul și mai tare în mână și pășesc peste prag.

1

UN PAHAR SE SPARGE. SUB PUNTE, CINEVA ȚIPĂ CÂND *Blood Rose* străbate o zonă cu hulă. Cassidy ignoră zgomotul și continuă să vorbească:

— O fi Chloe superdeșteaptă, nu zic nu, dar până și decanul Halliwell a moțăit în timpul discursului ei ca șefă de promoție, și el e cel mai plicticos om din câți am cunoscut vreodată!

Lui Cassidy pare să nu-i pese că Chloe ar putea urca ori când pe punte și auzi cum o bârfim. Îmi ajustez pe încheietura mâinii brățara împotriva răului de mare și trag aer în piept cu putere. Șezlongurile de pe iahtul lui Cassidy sunt confortabile, dar nu mă simt în largul meu. Poate că din cauza valurilor care clatină vasul. Sau poate din cauza a ceea ce știu că se află ascuns în rucsacul pe care îl țin la picioare. Indiferent de motive, sper să zăresc cât mai curând la orizont insula Sparrow¹.

Este o zi destul de răcoroasă pentru luna iunie, dar soarele strălucește cu putere peste valurile întunecate. Deasupra capetelor noastre, păsări de mare uguie, croncăne și își înmoaie din când în când ciocurile în apă, în căutare de pești. Cassidy și-a

¹ „Vrăbiuța” (n. red.).

tras roba de absolvire până deasupra șoldurilor pentru a nu-și bronza cu dungi picioarele lungi. Dacă ar fi mai puțin bogată, pielea ei ar fi albă ca fildeșul după iernile trăite în Maine. Dar când îți petreci vacanțele în locuri precum Seychelles, corpul păstrează o nuanță de miere tot anul. Eu n-am nevoie să călătoresc pentru a fi mereu bronzată – numele meu de familie este Morales.

La urechi ne ajunge zgomotul inconfundabil făcut de un dop.

— Au deschis șampania! exclamă Cassidy, sărind de pe șezlong și alergând spre balustrada metalică.

Blood Rose are mai multe punți cu lățimi decalate și de pe fiecare din ele se poate vedea marginea celei aflate mai jos.

— Adu-mi și mie un pahar, scumpule! îi strigă ea lui Blaine în timp ce se apleacă atât de tare deasupra balustradei, că nu-i mai zăresc capul. Și adu unul și pentru Izzy!

Mă ridic fără niciun chef de pe șezlong și mă alătur prietenei mele. Blaine nu mai poartă toca și roba, și nici cămașă. Spatele său lat e aplecat peste o masă plină cu pahare în care toarnă dintr-o sticlă Magnum un lichid care costă probabil mai mult decât am câștigat eu într-un întreg semestru de lucru la Pegasus Books.

Zâmbetul strălucitor pe care i-l aruncă lui Cassidy se stinge la vederea mea. Mă grăbesc să mă îndepărtez de balustradă și să revin pe șezlong.

Kassidy se îndreaptă și-și prinde părul blond lucios într-un coc lejer.

— Ce vreau să zic, continuă ea fără să fi observat nimic, e că elevii ar trebui să își voteze șeful de promoție. Altfel riști să te alegi cu genii lacrimogene care recită clișee enervante despre speranțele și visurile lor.

Dau din cap în semn de încuviințare, cu toate că nu o ascult decât cu jumătate de ureche. *Prostul de Blaine!* îmi spun. *O să strice totul dacă o să se mai holbeze la mine cu privirea aia vinovată!*

Întârzii câteva clipe cu răspunsul.

— Măcar tu n-ai fost nevoită să-i vezi pe ceilalți părinți cum îți privesc mama ca pe o paria la ceremonia de absolvire.

Kassidy își dă ochii peste cap, plină de compasiune.

— Sau să se supere că scumpii lor copii au luat notă proastă la matematică. Se trânteste pe șezlong și zâmbește în timp ce adaugă: Părinților mei nu le-a venit să creadă când am încasat șapte la matematică. Erau convinși că voi lua premiul pentru cea mai bună prietenă.

O briză puternică îmi zburătăcește cărlionții. Picăturile reci de apă și bâzâitul din fundal al motorului mă fac să mă simt la un milion de kilometri distanță de apartamentul meu din Harker.

Mă întreb ce fac mama și sora mea acasă cât lipsesc. Aproape că nu-mi vine să cred că în urmă cu numai trei ore eram blocați cu toții într-o sală, ascultând discursul lui Chloe: „Deși parcursul nostru la Marian Academy s-a încheiat, lecțiile învățate aici nu se vor uita niciodată. Când veți ieși în lume și vă veți confrunta cu provocările sale, amintiți-vă întotdeauna mottoul școlii noastre: *Fortis Fortuna adiuvat!*”

„Norocul le surâde celor curajoși.”

Mă gândesc din nou la rucsacul aruncat la picioare. Atunci când am împachetat cuțitul, înfășurându-l cu grijă într-o pereche de blugi și vărându-l la fundul raniței, m-am simțit ca o sociopată în devenire. Acum mă întreb: oare voi reuși să îmi adun curajul necesar?

Pe scări răsună zgomot de pași.

— Valetul dumneavoastră este gata să vă servească! rostește o voce sarcastică.

Mă răsucesc și-l văd pe Fergus, care ține în echilibru în mâini trei pahare cu șampanie. E îmbrăcat într-un stil botezat de el „euroșic”, însă pe care criticii de la școală îl taxează drept „eurotocilar”: pantaloni oliv lungi și strânși pe picior, mocasini maro și o cămașă încheiată la toți nasturii căreia i-a suflecat mânecile până la coatele păstoase. În părul de un blond murdar și-a stilizat un soi de moț care îl face să arate ca un hispano-american din anii '50, și-și ține ochi mici și căprui mijii în zâmbetul acela superior pe care îl afișează întotdeauna.

Dă din cap în direcția lui Cassidy, care îi aruncă un zâmbet cu buzele strânse. Fergus este cel mai bun prieten al lui Blaine încă din copilărie și, de ani buni, el și Cassidy se află în competiție pentru a-i câștiga atenția lui Blaine.

— Se pare că Blaine e prea ocupat ca să vă servească, zice Fergus. Îl pisează pe Ellison să-i dea detalii despre trialul la canotaj pentru olimpiada de anul viitor.

Eu și Cassidy luăm câte un pahar. Fergus ciocnește cu noi.

— În cinstea absolvirii! Fie ca niciodată să nu mai fiu nevoit să pun piciorul în închisoarea aia plină de primadone gata oricând să te înjunghie pe la spate!

— Ce tot spui, Gus? zic, izbucnind în râs. Știu bine că ți-a plăcut la Marian!

— Iar tu ești cea mai mare primadonă, adaugă Cassidy. Prințul teatrului!

Fergus afișează acum o expresie acră.

— Și presupun că pe Blaine îl consideri rege.

— Mai degrabă un zeu!

Kassidy își face vânt la față când îi răspunde pe acest ton jucăuș, însă eu știu că nu glumește. Rolul jucat de Blaine în piesa

Almost, Maine este cel care i-a adus împreună. De cum l-a văzut pe scenă în primul nostru an de școală, Cassidy a căzut în mrejele ochilor lui albaștri și nu mai și-a revenit de atunci.

— Ce tâmpenie! replică Fergus. Singurul motiv pentru care studenții vin în număr așa de mare la spectacolele noastre de teatru este acela că domnișoara Kepler îi invită să joace în ele pe actorii de mâna a doua de la Hollywood cu care lucrează tatăl ei. Și dacă las să-mi scape câte o bârfă care să fie reprodusă în ziarul școlii, adaugă băiatul, întorcându-se către mine, asta nu înseamnă că înjunghii pe cineva pe la spate.

Izbucnesc din nou în râs.

— Să nu te schimbi niciodată, Gus!

Prietenii mei au înflorit la Marian Academy, în timp ce eu am fost mai degrabă o buruiiană invazivă. Cassidy a plâns atunci când am ieșit pentru ultima oară pe ușile de la Marian, dar eu m-am simțit ușurată. Ușurată că nu mai trebuie să-i fac cu mâna mamei pe coridor sau să îi văd pe colegi cum strâmbă din nas din pricina uniformei mele ponosite sau să stau lângă Cassidy simțindu-mă ca o literă S mică și curbată prin comparație cu T-ul ei perfect. Ușurată și plină de speranță că lucrurile s-ar putea schimba în bine la facultate.

— Vreau să toastez și eu! se aude o voce gravă venind dinspre scări.

După câteva secunde, Ellison termină de urcat treptele spre puntea din mijloc și-și ciocnește paharul de paharele noastre cu atâta entuziasm, încât mă mir că nu se sparg.

— Scuze! râde el. Cred că mi-am subestimat forța.

Fergus își dă ochii peste cap așa de tare, că arată ca niște ouă fierte.

Ellison se sprijină de balustradă, care abia dacă îi ajunge la jumătatea coapselor. Firele de barbă care îi umbresc de obicei

pielea întunecată la culoare au fost rase pentru ceremonia de absolvire. Fiecare centimetru din el anunță un viitor atlet olimpic. Sunt pe jumătate surprinsă că nu a vâslit până pe insula Sparrow.

Ellison strigă către puntea de sub noi:

— Blaine, nu urci încoace?

Pași grei bocănesc pe scară. Blaine își face rapid apariția, ținând în continuare în mână sticla Magnum. Tricoul negru pe care și l-a tras deasupra blugilor închiși la culoare contrastează puternic cu pantofii sport mari și albi cu care este încălțat. I-a plăcut întotdeauna genul acesta de ținută casual preferată de copiii de oameni bogați care-și permit să cheltuiască mii de dolari pe ultimele tendințe din modă.

— Se pare că petrecerea este pe cale să înceapă, zice el.

Lasă jos sticla de șampanie și-și conectează telefonul la un mic speaker Bluetooth scos din buzunarul de la spate. Apasă pe PLAY, iar un rap zgomotos înăbușă sunetul ca de motor de avion cu reacție scos de vânt. Ceasul lui imens sclipește în soare când ia din nou în mâini sticla de șampanie și soarbe direct din ea.

— Iubita ta îți venerează abilitățile dumnezeiești în ale actoriei, îl ia în râs Fergus. Ai putea să profiți de buna ei dispoziție.

Blaine își face loc pe șezlongul lui Cassidy, trăgând-o cu mâna liberă în poală.

— Iubita mea este mereu binedispusă, zice el, primind la schimb râsete din partea noastră, a celorlalți, care am fost cu toții, în diverse ocazii, țintele bosumflărilor lui Cassidy.

Ea se lipește de Blaine și cei doi se lasă în voia unui gen de sărut pe care majoritatea oamenilor cumsecade l-ar schimba în spatele ușilor închise.

— A, deci aici v-ați ascuns! se aude vocea săltăreață a șefei de promoție de la Marian.

Kassidy și Blaine se încordează și se despart. Ellison se îndreaptă de spate și-și netezește cu palma părul castaniu tuns scurt.

Chloe Li urcă ultimele trepte și se îndreaptă șovăielnic spre grupul nostru, ținând în mână paharul încă plin cu șampanie. La fel ca Blaine, e îmbrăcată casual: blugi cu talie înaltă, un top scurt, care îi lasă la vedere abdomenul, și pantofi sport roșii. Și-a ciopârțit de curând părul negru lins, tăindu-l până la bărbie, iar o stilistă răutăcioasă i-a scurtat prea tare bretonul, cam la fel cum ar proceda o fetiță sadică din Brazilia cu păpușa ei Bratz. Rezultatul nu e deloc satisfăcător.

Kassidy îi aruncă o privire urâtă lui Chloe, apoi se răsuțește și coboară din poala lui Blaine. Se îndreaptă spre capătul opus al punții. Blaine așază jos sticla de șampanie și o urmează cu un mârâit abia auzit. Chloe se încruntă la amândoi, neobișnuită cu ieșirile lor.

Ellison sparge tăcerea stânjenitoare.

— Mi-a plăcut numărul ziarului pe care l-ai scos cu ocazia absolvirii, mi se adresează el, zâmbindu-mi cu căldură. În special retrospectiva despre bătrâna doamnă Calloway.

— Cassidy m-a ajutat, îi răspund. Doamna doctor Calloway a lucrat pe vremuri ca model în New York și adoră rubrica de modă a lui Cassidy.

— Nu-mi vine să cred că predă la Marion de peste cincizeci de ani! adaugă Chloe, în mod vizibil ușurată că are și ea ceva de spus. Ce ciudat că aș fi putut să nu vă fi cunoscut dacă doamna Calloway nu ar fi făcut presiuni asupra administrației ca să accepte și fete la noi la școală.

Ellison ridică paharul spre ea și zice:

— Și ce pierdere ar fi fost pentru noi toți!

Chloe se înroșește în timp ce dă noroc cu el. Mă întorc cu spatele ca să-mi ascund rânjetul. A trecut ceva timp de când Ellison m-a făcut să simt fluturi în stomac, însă îmi amintesc cât de plăcută e senzația. Mă bucur că Nestor nu a putut să ni se alătore în excursie; nu i-ar fi convenit să o vadă pe Chloe flirtând la așa de puțin timp după ce i-a dat el papucii.

Fergus, care i-a urmărit cu ochi de vultur pe Ellison și Chloe, le întrerupe conversația:

— Unde e Marlowe?

— Înăuntru, s-a întins pe o canapea, îi răspunde Chloe. Mi-a zis că preferă să termine de citit cartea pe care și-a adus-o decât să se lase biciuit de vânt.

— Tipic pentru el! mormăie Fergus. Probabil că are rău de mare, dar nu vrea să recunoască.

— Sau poate că nu-i obișnuit să navigheze pe iahturi așa de mici! glumește Ellison.

Câteva minute mai târziu, Cassidy și Blaine se întorc mână în mână, zâmbind fericiți. Indiferent ce a deranjat-o pe ea mai devreme, acum i-a trecut. E unul dintre lucrurile care o caracterizează: nu ține supărarea.

Când să dezbat în sinea mea dacă e sau nu cazul să intru și să mă alătur lui Marlowe, Cassidy scoate un țipăt și începe să danseze pe vârful picioarelor.

— Uitați acolo! Insula Sparrow! exclamă, arătând spre o stâncă acoperită de iarbă sălbatică și crânguri de pini groși de care ne apropiem cu rapiditate.

Arată ca și cum cineva ar fi lăsat să cadă un semicerc de pădure în mijlocul oceanului.

— Ashwood Manor nu se vede pentru că e de cealaltă parte a dealului, adaugă Cassidy.

— Ți-am spus eu că ar fi trebuit să-mi expediez Jaguarul cu feribotul! bodogăne Blaine. Câte valize ți-ai luat? Zece? N-o să putem să le târâm în veci în sus, pe dealul ăla.

— Liniștește-te! răspunde Cassidy. Suntem așteptați de șoferi.

Îmi dau seama că încearcă să nu se împăuneze foarte tare, și asta îmi trezește suspiciuni. Nu mi-a spus despre excursia-surpriză de absolvire la Ashwood Manor decât în urmă cu câteva zile. Și n-a suflat niciun cuvânt despre mașini care ne-ar aștepta.

După ceea ce îmi pare a fi încă o oră de grețuri, deși în realitate nu sunt decât zece minute, iahtul acostează în port. Echipajul sare de pe vas și îl manevrează cu parâme ca să-l aducă mai aproape de docul lung, străjuit de ferigi de un verde sclipitor. După ce leagă ambarcațiunea la țarm, îi atașează o scară pe care să coborâm fără a cădea. Un marinăr încearcă să alunge pescărușii care dau târcoale în căutarea firimiturilor de pe punte, dar păsările se agită în jurul lui fără să le pese, ca și cum tipul ar face parte din decor.

Îmi iau rucsacul și mi-l prind strâns la spate. Nu mă mir de nervii care mi se rostogolesc în stomac: așa mă simt de fiecare dată când urmează să dau cu ochii de Marlowe.

Când dau să mă reped, nu tocmai pe furioș, în întâmpinarea lui pe măsură ce debarcăm, sunt prinsă de braț de Cassidy, care mă trage înapoi în timp ce toți ceilalți coboară pe scară și își iau bagajele. Prietena mea saltă pe vârful picioarelor de parcă ar fi gata în orice clipă să plonjeze în apă.

Uit de Marlowe preț de câteva clipe.

— Știu privirea asta, îi spun. Ai pus ceva la cale – o altă surpriză!